

עפ"ג 59399/07/22 - רפאל דודי ביטון (עציר) נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 59399-07-22 ביטון(עציר) נ' מדינת ישראל ואח'
תיק חיצוני: 671158/2021

בפני כבוד השופטים אלי אברבנאל, חיה זנדברג ומיכל שרביט
המערער רפאל דודי ביטון (עציר) ע"י ב"כ עוה"ד עופר אשכנזי
נגד
המשיבים 1. מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד שמוליק ברזילאי,
פרקליטות מחוז ירושלים
2. דוד צבי ע"י ב"כ עוה"ד אבנר בן אישטי

פסק דין

ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט ירון מינטקביץ) מיום 19.6.2022 בת"פ 1368-10-21.

1. המערער הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירות של הפרת הוראה חוקית, החזקת סכין ופציעה בנסיבות מחמירות.

2. לפי ממצאיו של בית משפט קמא בהכרעת דינו, ביום 21.9.2021 יצא המערער ללא היתר, כשהוא מצויד בסכין, ממעצר בית מלא בו שהה, מעצר בית שהוטל עליו ביום 16.5.2021 במסגרת בקשה למעצר עד תום ההליכים. בסמוך לשעה 22:15 הגיע המערער במכוניתו של אביו אל בית הוריו של המתלונן, עמו היה מסוכסך. המתלונן היה בקרוואן מחוץ לבית, והמערער ניגש אליו ודקר אותו בידו השמאלית. המתלונן התגונן מפני המערער והיכה אותו בפניו. המערער שב ודקר את המתלונן בבטנו פעמיים נוספות. המתלונן היכה את המערער בראשו באמצעות אבן, ואז ברח המערער מהמקום במכונית. כתוצאה מהדקירות נפצע המתלונן בידו ובבטנו, נזקק לתפרים וחישה, ונותרו על גופו צלקות ניכרות.

3. בית משפט קמא סבר כי מתחם העונש ההולם לו טענה המדינה הוא מקל, אך ראה לקבלו ובהתאם קבע מתחם שנע בין שנה וחצי לשלוש שנות מאסר.

4. לעניין מיקומו של המערער במתחם, קבע בית משפט קמא כי נוכח עברו הפלילי הכולל מאסרים בפועל שריצה ומאסר מותנה, וכן נוכח היעדר קבלת האחריות, הנכון היה למקם את המערער ברף העליון של מתחם העונש ההולם, אך מכיוון שהמדינה עתרה לעונש של 30 חודשי מאסר, ראה בית המשפט לגזור עונש זה.

5. לפיכך, גזר בית משפט קמא על המערער עונש של 30 חודשי מאסר בפועל (בניכוי ימי מעצרו) וכן הפעיל במצטבר מאסר מותנה שנגזר על המערער בהליך קודם, כך שבסך הכול על המערער לרצות 37 חודשי מאסר בפועל. עוד גזר בית משפט קמא על המערער מאסר מותנה ופיצוי למתלון בסך 15,000 ₪.

6. על גזר דין זה הוגש הערעור הנוכחי.

7. בערעור טען ב"כ המערער כי בית משפט קמא החמיר עם המערער יתר על המידה. לטענתו, בגזר הדין ציין בית משפט קמא כי הוא מייחס משקל לחובת המערער לכך ש"מדובר באירוע שחומרתו רבה, הן בשל התכנון המוקדם..." (עמ' 2 לגזר הדין, וכן עמ' 4). זאת, בשעה שלגישת ב"כ המערער התכנון המוקדם לא הוכח ונזכר לראשונה כממצא רק בגזר הדין. עוד טען ב"כ המערער כי ניתן משקל מופרז לנזק שנגרם למערער. לדבריו, בסמוך לאחר האירוע נסע המתלון לאילת. ב"כ המערער הוסיף וטען כי מתחם הענישה שנקבע אינו משקף את מדיניות הענישה הנוהגת, וכן טען כי משהופעל במצטבר עונש המאסר המותנה לא היה מקום לשקול לחובת המערער את עברו הפלילי לצורך קביעת מיקומו במתחם.

8. מנגד, ב"כ המדינה ביקש לדחות את הערעור. ב"כ המדינה הדגיש את החומרה הגלומה בכך שהעבירות בהן הורשע המערער בוצעו תוך שהוא מפר תנאי מעצר בית שהושתו עליו ותוך שימוש בנשק קר. עוד טען ב"כ המדינה כי בית המשפט רשאי היה להסיק קיומו של תכנון מהנסיבות שהוכחו, ובהן היציאה מהבית ישירות אל בית המתלון, ההצטיידות בסכין והדקירה המידית של המתלון. לעניין מתחם העונש ההולם טען ב"כ המדינה כי ישנו מנעד ענישה רחב בפסיקה, ולא ניתן לומר שגזר דינו של בית משפט קמא אינו מתיישב עם הפסיקה הנוהגת.

9. לאחר שמיעת טיעוני הצדדים החלטנו לדחות את הערעור. לא על דרך השגרה תתערב ערכאת הערעור בעונש שנגזר על ידי הערכאה קמא. כדברי כב' השופט קרא בע"פ 955/20 פלוני נ' מדינת ישראל (30.9.2021):

"התערבות ערכאת הערעור בעונש שקבעה הערכאה הדיונית שמורה למקרים חריגים בלבד, מקום בו נפלה טעות מהותית בגזר הדין או שהעונש חורג מרמת הענישה הראויה או המקובלת בנסיבות דומות... ואין הדבר כך בענייננו" (שם, בפסקה 36 לפסק-הדין).

10. המקרה הנוכחי אינו נמנה על המקרים החריגים המקימים עילה להתערבותה של ערכאת הערעור.

11. לעניין טענות המערער בסוגיית ההחמרה מחמת התכנון המוקדם: אין בטיעונים אלו כדי להקים עילה להתערבותה של ערכאת הערעור בגזר הדין, גם אם היינו רואים לקבלם. שכן ערכאת הערעור בוחנת את העונש כמכלול. כדברי כב' השופט אלרון בע"פ 5407/21 דלאשי נ' מדינת ישראל (15.2.2022):

"כפי שנקבע לא פעם, ערכאת הערעור בוחנת, בראש ובראשונה, את התוצאה העונשית הסופית שבגזר הדין. היינו: גם אם נפלה שגגה באופן בו יושם מנגנון הבניית שיקול הדעת המעוגן בחוק, אין בכך כדי להצדיק את קבלת ערעור במקרים שבהם התוצאה העונשית אינה מצדיקה התערבות" (שם, בפסקה 9 לפסק-הדין).

12. במקרה הנוכחי, עונש בן 30 חודשי מאסר בפועל הוא עונש שאינו נוטה לחומרה נוכח העבירות בהן הורשע המערער, ואין עילה להתערב בגזר הדין. כפי שעמד על כך ב"כ המדינה בטיעוניו, קיים מנעד רחב של ענישה בעבירות כגון אלו בהן הורשע הנאשם ודומותיהן, בהתאם לנסיבות של המקרה המסוים הנדון, כשכל מקרה ונסיבות המיוחדות. ראו לדוגמא: ע"פ 375/22 **מדינת ישראל נ' בסל** (10.2.2022).

13. לעניין הנסיבות לחומרה במקרה הנוכחי, די אם נזכיר כאן כי המערער **הפר מעצר בית**, נטל **סכין**, ניגש לביתו של המתלונן ודקר אותו **שלוש** דקירות, שתיים מהן **בבטנו**, וזאת על רקע סכסוך קודם.

14. למותר לציין שהתופעה של "ישוב סכסוכים" כביכול, תוך שימוש בנשק קר, בבחינת כל דאליים גבר (בבא בתרא לד, ב), היא תופעה שיש להוקיעה בכל פה. הדין הוא ששולט בחברה מתוקנת ולא הכוח. נוכח התכלית המתחייבת האמורה, העונש שגזר בית משפט קמא אינו נוטה לחומרה.

15. בעניין אחד ראינו בכל זאת להתערב בגזר דינו של בית משפט קמא, והוא פריסת תשלום הפיצויים. בית משפט קמא חייב את המערער בפיצוי למתלונן בסך 15,000 ₪ בתשלום אחד. נראה לנו שנוכח גובה הפיצוי ובהינתן שהמערער שוהה מאחורי סורג ובריח הנכון הוא לפרוס את הפיצוי ל- 10 תשלומים. ערים אנו לכך שהמתלונן הסכים לפריסה של ששה תשלומים בלבד, אולם לעמדתנו בשל הנסיבות שפירטנו הנכון הוא לפרוס את התשלומים כאמור.

16. על כן, הערעור מתקבל במובן מוגדר זה שעל המערער לשלם את הפיצוי שנפסק למתלונן בעשרה תשלומים שווים, הראשון שבהם ביום 1.1.2023. שאר חלקי גזר הדין יישארו ללא שינוי.

ניתן היום, ו' כסלו תשפ"ג, 30 נובמבר 2022, בהעדר הצדדים.

מיכל שרביט,
שופטת

חיה זנדברג,
שופטת

אלי אברבנאל,
שופט